

MISCAREA LEGIONARĂ SI SPIRITUL RELIGIOS

Inceput

Randurile care urmeaza nu sunt o explicatie teologica a fenomenului legionar, nici o incercare de analiza filosofica a raporturilor ce exista intre doctrina spiritualista a Miscarii si spiritul religios ce o anima.

Scopul urmarit e infinit mai modest. S-a cautat pur si simplu stabilirea unui criteriu de intelegere umana a unui fapt pe care multi din generatia tanara de refugianti nu-l pot prinde cu usurinta. Educati in spiritul anti-religios al sistemului marxist, sensibilitatea lor religioasa a devenit un epifenomen, care-i impiedica de a intui importanta unui continut de esenta dincolo de materie. Adesea, le este greu sa chiar sa priceapa posibilitatea unei apropieri intre o organizatie politico-revolutionara ca Miscarea Legionara si ideea de religie, pe care s-au deprins sa o califice de "obscurantism". Multi merg pana a se declara "atei", aducand in balanta argumentele clasice marxiste de care au fost profund impregnati.

Intentia noastra nu-i de a le da lectii de dogma religioasa, ci de a le explica importanta spiritualitatii crestine in framantarea omenirii actuale, precum si necesitatea aplicarii spiritului religios in gandirea si actiunea umana, de la politic la social, de la economie la cultura, de la om la societate. Astfel, vor intelege ca raul ce s-a abatut asupra societatii moderne, prin raspandirea absolutismului si tiraniei comuniste, se datoreste in cea mai mare parte slabirii spiritul religios in om. De asemenea, vor intelege de ce Miscarea Legionara pastreaza ca prima conditie a revolutiei sale reinvierea acestui spirit, fara care societatea luneca in mod fatal pe fagasul egoismului, materialismului si tiraniei.

Deci, explicatia ce urmeaza este un fel de introducere pentru intelegerea diverselor aspecte morale si spirituale ale Miscarii, ce vor fi expuse in alte brosure ale acestei Colectii.

Preliminarii

Revolutia Franceza, de esenta francmasonica, a deschis acum 180 de ani calea libertatilor anarhice. Pe fagasul acestora s-au inscris in gandirea politica noi linii de evolutie, bazate pe indiferenta fata de normele crestine si dezlegate de orice constrangere morala. Sub auspiciile acestor tendinte au inflorit primele expresii ale socialismului utopic si si-a croit corsetul ideologic mentalitatea burgheza.

Patrunderea acestor caracteristici in masele populare n-a avut loc dintr-o data. Omul nu a devenit, prin faptul revolutiei, un individ fara morala sau un dusman neimpacat al Bisericii. Metamorfoza s-a indeplinit incetul cu incetul, pe masura ce noile linii de gandire s-au inscaunat, impingand individul la actiuni ce nu mai

tineau socoteala nici de spiritul religios, nici de comportamentul moral in viata politica, economica si sociala.

Natural ca astfel de "libertati" au aparut individului ca o adevarata descatusare. Au profitat insa de noua stare, cu multa dibacie, industriasi, politicienii si ganditorii politici. Masele populare au fost prinse in mrejele acestei decaderi spirituale ceva mai tarziu, cand formulele ideologice au devenit slogane, iar ridicarea nivelului cultural le-a deschis perspectiva unei pseudo-definiri.

Cand ideologia marxista, de esenta iudaica si de tendinta materialista, si-a facut aparitia, spiritele erau deja pregatite pentru a accepta orice atac la adresa Bisericii sau orice afront adus moralei. Deja, o astfel de atitudine anti-spiritualista sau desprinsa de morala nu mai era privita ca o anomalie. Individul se complacea in aceasta atmosfera de razvratire intima, dublata de placerea de a se simti solicitat si punct de convergenta al noilor idei la moda.

De aceea, a doua jumatate a secolului XIX a fost o adevarata epoca de institutionalizare a principiilor materialiste anti-spiritualiste, a principiilor anti-clericale si a normelor de comportament lipsite de morala. Marturisite sau nu, aceste tendinte au dominat indivizi si partide, deschizand drumul decaderii spirituale si morale pentru generatiile viitoare. Rezultatele ce au urmat au dovedit ca atat omul cat si organizatia care nu se conduce dupa reguli stabile, adica dupa norme etice si morale, si care in acelasi timp nu marturisesc incadrarea lor intr-o ordine superioara depasind ordinea sociala comuna prin aportul sau spiritual, nu pot avea respect de nimic in aceasta lume. Nici de oameni ca membri ai unei societati, nici de alte organizatii sau State. Mentalitatea lor devine o mentalitate pragmatica, materialista, bazata pe egoism, utilitarism, antispiritualism si indiferenta morala.

Influenta acestor attribute sparge cadrul de dezvoltare naturala al societatii si-i imprima o activitate anarhica. Omul crede ca totul ii e permis. Astfel, cel ce domina se cramponeaza in privilegii si se depaseste in abuzuri, iar cel ce se crede dominat explodeaza in revendicari si comite alt gen de abuzuri. Partidele, la randul lor, incurajeaza cand pe unii, cand pe altii, in speranta de a-i domina si a-si atinge scopurile.

Ca rezultat de ordin general, moravurile slabesc, lipsa de respect reciproc apare, familia se destrama, tineretul se corupe, persoana umana se ofileste, societatea intreaga se framanta nelinistita si tulbure. Disciplina, ierarhie, virtuti, iau forme monstruoase, prevestind o intoarcere spre epocile primitive. Dezlantuirea instinctelor primare, in toate paturile sociale, si mai ales printre tineri, provoaca o stare de spirit de decadenta si disperare.

Ceea ce lipseste unei societati atinse de acesti virusi sunt tocmai *reconfortul regulilor de morala si aportul efectiv al spiritului religios*. Din lipsa lor, din neintelegerea importantei lor intru dezvoltarea si sanatatea societatilor, s-a putut ajunge la anarhia structurala si la decadenta spirituala pe care le cunoastem cu totii.

Un partid sau o organizatie revolutionara care nu plaseaza viziunea societatii preconizate dincolo de orizontul material al catorva satisfactii imediate, care nu incadreaza conceptia omului intre limitele unei morale si a unei discipline spirituale, se gaseste in imposibilitate de a crea o noua civilizatie. Va putea domina, prin forta, prin teroare, prin minciuna, o perioada de timp. La prima delasare, se va prabusi. In ciuda tuturor ideilor agnostice si atee ce bantuiesc lumea, spiritul religios ramane una din marile constante ale omului. In el insul isi gaseste echilibrul iar societatea armonia.

Miscarea Legionară si spiritul religios

Atunci cand Miscarea Legionara s-a structurat ca organizatie revolutionara, raul adus comunitatilor politice de catre sistemele si ideologiile existente, atinsese deja profund mentalitatea curenta. Decadenta morala nu devenise inca prabusire, anticlericalismul nu se transformase inca in ateism deschis, dar societatea se zvarcolea deja neputincioasa sub influenta libertina a vechilor idei iudeo-masonice si socio-marxiste. Societatea intrase deja in descompunere lenta, dar vizibila la toate treptele sociale.

Ceea ce se putea face pentru a opri aceasta descompunere si a reda o noua directie societatilor politice, era o respingere radicala a liniilor de conduita impuse timp de un secol si mai bine de spiritul masonic si de marxism. Adica, o revenire la legile spirituale, la disciplina, la ierarhie, la etica, la morala, la tot ce fusese indepartat incetul cu incetul din viata oamenilor sub pretextul "desavarsitei libertati individuale".

Intr-un cuvant, o revenire la spiritul religios care inchide in el toate aceste atribute atat de necesare omului. Sa nu se uite ca Marx s-a ridicat fara induplecare impotriva religiei, declarata de el ca "opium al poporului", stiind prea bine ca in misterul acestei institutii ce depaseste insul, se gaseau toate elementele ce-i puteau indigui intentiile. Distrus spiritul religios al unei natiuni, aceasta devine prada usoara tuturor devierilor morale sau intelectuale, priveste cu indiferenta propria existenta si luneca repede pe fagasul compromisurilor.

Corneliu Codreanu a inteles ca pentru a reface o societate trebuie sa-i reafirmi, sa-i reimpuie norme de conduita care sa precumpaneasca tendintele distrugatoare ce o rod. Nimic n-o poate salva decat aceasta revenire pe drumul retrairii in duh religios.

De ce neaparat "religios" si nu pur si simplu in sensul unei reforme politice, culturale, civice sau sociale? Deoarece cuprinsul spiritului religios e infinit mai vast, mai profund, mai trainic in timp si spatiu. Revenirea "la icoana" cum spunea Mota, este o reintoarcere la izvorul mantuirii si o reinnoire a potentelor interioare, singurele ce ne pot da siguranta regasirii de sine. Omul epocii noastre complet tulburat, e tras in toate partile de tendinte centrifuge, ademenit de promisiuni si slogane, zvarlit in indoiala de propaganda marxista si de indiferenta complice a burgheziei.

Ce remediu i se poate da pentru a neutraliza in el toata aceasta anarhie de idei si simtiri? Ce forta s-ar putea impune libertatilor anarhice ce au pus stapanire pe mentalitatea lui? Cum sa-l convingi de importanta eticii si moralei cand asazisul "realism pragmatic", personal sau colectiv, atat de ridicat in slavi, este atins tocmai prin negarea acestora? Peste unsecol de conditionare anti-religioasa, anti-spirituala, anti-educatie morala, a determinat si usurat inscaunarea mentalitatii materialiste de azi.

Miscarea Legionara prevazand pericolul si declarandu-se impotriva acestei mentalitati s-a plasat dintru inceput la antipodul tendintelor materialiste. Definirea spiritualista si religioasa concomitenta n-a fost decat un corolar logic. Sa nu se faca insa confuzie. Miscarea Legionara este o organizatie politico-revolutionara structurata religios, iar nu o miscare religioasa, o secta (cum multi din dusmanii nostri incearca s-o zugraveasca). Diferenta e substantiala. O miscare religioasa e supusa unor coordonate mult mai stricte si scopul sau final nu-i deloc politic, ci transcendental. Pe cand, Miscarea Legionara are numai o structura religioasa, ceea ce ii da posibilitatea de a sustine o anumita viziune a vietii si a impune membrilor sai o anumita comportare foarte apropiata de esenta religiei, fara a pierde pentru aceasta caracterul de organizatie politica revolutionara.

Scopurile Miscarii Legionare sunt politice, sociale, educative, economice, tehnice, etc, dar, datorita faptului ca temeliile conceptiei sale de traire rup cu utilitarismul si materialismul dominant, intreaga perspectiva a sistemului legionar devine o contragreutate a raului ce se intinde. Corneliu Codreanu nu face decat sa transpuna in viata socio-politica a omului si a societatii, notiunile fundamentale ale spiritului religios. Traind prin ele si rostind prin ele, omul-legionar se desprinde incet incet de oranduiala fauritoare de descompunere si-si croieste o noua armura spirituala, un nou fond de virtuti.

Conceptia legionara a fost din prima clipa categorica: numai o revenire pe drumul spiritualitatii crestine va putea rasturna situatia de decadere morala a omului si de prabusire sociala a natiunilor. Deoarece, numai in structura spiritului religios notiunile de "justitie" si "morala" sunt pure, "sacrificiul" este o constanta, iar "credinta" o temelie.

Indepartarea fortata a omului de aceste criterii si impunerea celor contrarii ca linii de conduita, a provocat starea de haos in care se afla omenirea. Salvarea ei consta in revenirea constienta la izvorul marilor virtuti si-n acceptarea valorilor eterne ascunse in Cuvantul de dincolo de vremi.

Religia nu este un opium. Este o constanta a intelegerii rostului nostru in lume. Prin ea ne intregim, ne inaltam, rupem bariere neintelese, construim o lume mai buna si mai intelegatoare. Religia este un balsam si un indemn. Religia nu adoarme ci, din contra, desteapta constiintele. Le desteapta la adevarurile care innobileaza fiinta si o plaseaza in ritmul armonic al vietii.

Spiritul religios legionar se inscrie pe linia marei intelegeri a spiritului crestin in viata omului si-n dezvoltarea societatilor. Nu-i misticism, ci pura incredere in valoarea umana, politica si sociala a normelor transcendente.

E adevarat ca una din problemele cele mai greu de asimilat pentru majoritatea celor care intra in contact cu Miscarea Legionara sau cauta sa-i inteleaga doctrina, este stransa legatura ce exista intre aceasta organizatie politico-revolutionara si sentimentul religios ce-o anima. In mijlocul unei societati politice anti-clericale si a unor forte revolutionare declarate atee, apropierea Miscarii Legionare de religie apare ca o anomalie de concept, ca o lipsa de oportunitate politica, ca o atitudine ilogica.

A nu se declara deschis si zgomotos contra acestui "opium", insemneaza, in mintea multora, a inchide definitiv orice posibilitate de cucerire a proletariatului. Dupa acestia, proletariatul e sinonim cu "necredinta", ceea ce demonstreaza cat de profunda e devierea lor mentala. Dupa ei, marea revolutie a secolului XX nu poate avea loc decat in numele razvratirii anti-spirituale. Si nu e de mirare, dat fiind atitudinea burgheziei care, din interese particulare, a deschis poarta necredintei si a despiritualizarii omului.

Moravurile democratiei nu puteau urma nestavilite caile dominatiei politico-economice atata timp cat si-ar fi manifestat prezenta strictele precepte ale moralei religioase. In plus, presiunile constante ale diverselor forte oculte, a caror prosperitate depindea direct de slabiciunea moravurilor, au dus la stabilirea unei atmosfere de indiferenta sociala si libertinaj politic. Printr-o propaganda subtila si neobosita, s-a ajuns la o adevarata rasturnare de valori. Cu timpul, s-au impus preceptele cele mai vulgare, mai egoiste si mai lipsite de morala, deoarece aduceau suflul usurintei inactiune si al parvenirii prin lipsa de scrupule.

"Morala n-are ce cauta in politica", "Scopul scuza mijloacele", "Politica nu se face cu matanii" si multe alte expresii de aceste gen, au ilustrat si ilustreaza gandirea multor politicieni si, prin rasfrangere, felul de a judeca al omului. Rezultatul nu putea fi decat saracirea fondului spiritual al individului si lunecarea acestuia pe panta compromisurilor si a descompunerii morale.

Pe de alta parte, marxismul ideologic si comunismul aplicat aduceau in circuitul politic notiuni de-a dreptul anti-religioase. Nu mai era vorba de instalarea unei atmosfere, ci de impunerea voluntara a unor principii contrare a tot ce societatea umana si civilizatia occidentala acumulasera in decursul istoriei, sub semnul moralei crestine. Individul, profund influentat de perspectivele unei libertati anarhice, in care aplecarile egoiste se puteau dezvolta la infinit, devenea o prada usoara in fata doctrinelor marxiste, care-i curatau si bruma de respect sau teama ce mai putea purta unei institutii spirituale.

Coexistenta acestor doua tendinte, in epoca noastra, nu putea avea ca rezultat decat prabusirea interioara a individului. Amandoua bazate pe un materialism agresiv, pe un dispret total al celor mai elementare reguli de morala civica si pe respingerea oricarui respect fata de entitatea spirituala a vietii, democratia si comunismul conlucrau intru desavarsirea aceleiasi schimbari fundamentale: despiritualizarea omului.

Or, nimic nu poate fi mai vatamator pentru viata individului si a societatii in care traieste, decat pierderea acestui contact cu unica forta ce, depasindu-ne, ne

aduce armonia interioara, intelegerea sociala si inaltarea individuala. Materialismul, de orice natura ar fi, stinge in om tot ce poate fi in el mai nobil si mai curat. Toate epocile de decadenta s-au evidentiat prin aparitia sau dezvoltarea ideilor materialiste si combaterea sau respingerea conceptului religios.

De ce oare? Pentru ca fondul religios, prin preceptele lui etice si morale, prin ridicarea omului catre o spiritualizare crescanda, prin infiltrarea in suflet a unei credinte si a unui respect fata de creatura umana, contribuie la ameliorarea interioara a omului. Ca urmare si atitudinea sociala sau politica a acestuia va pastra influenta binefacatoare a preceptelor respectate. De aceea putem spune ca omul social al unei epoci sau al unei comunitati nu-i decat reflexul preceptelor care domina intregul. O comunitate intrata pe fagasul denegarii normelor morale nu poate da nastere decat la o societate pervertita si imorala. Tot asa, o societate supusa conceptiilor materialiste si atee nu poate realiza decat o civilizatie hibrida, supusa unor norme statice si retrograde, fara suflul depasirii personale si-al implinirii spirituale.

Civilizatiile se destrama si dispar in clipa in care temeliile spirituale si morale incep sa se clatine. Cand omul, purtat de iluziile tendintelor bazate pe imediat si materie, se infunda in egoism si-n desacralizarea propriei existente, putem fi siguri ca nu suntem departe de prabusirea unei lumi, chiar daca aparent, progresele tehnice impun o viziune contrara.

Miscarea Legionara pleaca de la *viziunea omului integral*, adica a insului care, in afara de toate considerentele existentiale, tine seama si de constanta spiritualista a inaltarii. Inaltarea este incercarea continua si constienta de integrare in lumea de dincolo de simturi. E vorba de o intelegere de rosturi in existenta, care merg de la necesitatea materiei pana la primatul spiritului.

Trairea exclusiva in materialitate degradeaza omul, il reduce la simplitatea functiilor vitale. Inteligenta ce se dezvolta numai pe coordonatele materialiste spulbera din viata omului perspectiva depasirii, fara sa-i aduca in schimb macar satisfactia imbuibarii. Trairea legionara, cuprinsa in normele acceptarii si aplicarii spiritului religios, da omului *posibilitatea intelegerii vietii si-a misiunii lui*, sai-i aduce in acelasi timp *satisfactia implinirii interioare*. Aceste doua perspective (intelegerea vietii si implinirea interioara) usureaza si *realizarea plenitudinii materiale*.

Miscarea Legionară si ateismul

(de ce un ateu nu poate deveni legionar)

Dupa cum s-a vazut, spre deosebire de indiferenta religioasa a democratiei si de ateismul declarat al comunismului, Miscarea Legionara este o conceptie politico-sociala structurata religios. Acest termen nu vrea sa arate ca Garda de Fier este o noua religie sau o anexa a Bisericii. Ar fi absurd sa se faca o astfel de confuzie.

Miscarea Legionara este o organizatie revolutionara, nationalista si spiritualista, al carei punct culminant ramane modificarea interioara a omului. In conceptia legionara, daca insul nu se transforma in adancime, inutile sunt toate modificarile structurale vizibile. Ce folos pentru masele nevoiase, dornice de un mai bine, schimbarea sistemului politic, daca cei ce vor conduce dupa aceasta schimbare vor pastra defectele sufletesti ce i-au caracterizat totdeauna? Schimbarile materiale sunt totdeauna superficiale, chiar daca dau impresia c-au rupt cu un trecut.

Cazul comunismului este tipic, mai ales in Romania. Transformarile materiale au fost profunde si radicale: nici o structura sociala sau politica din trecut n-a reusit sa se mentina. Ce constatam insa? MIZERIA (sub toate formele) e de o suta de ori mai crunta ca inainte. PRIVILEGIILE sunt de o suta de ori mai accentuate, mai vizibile si mai apasatoare ca inainte. OAMENII MUNCII de o suta de ori mai saraci si mai asupriti ca inainte, s.a.m.d.

Aceasta situatie dezastruoasa, pentru un regim ce se lauda c-ar fi pentru masele populare, e o consecinta a ideologiei ateiste ce-i sta la baza. Ateismul rupe insul din conceptia binelui, a respectului fata de om, a ajutorului reciproc, zvarlindu-l intr-o lume de egoism si satisfactii pur materiale.

Ateul nu-i legat de nimic superior. El nu crede nici in forte ne vazute, nici in valorificarea lui personala pe un plan spiritual. Cu atat mai putin poate crede in semenul sau. El n-are nici un ideal depasind orizontul lui imediat, nici respect pentru persoana umana pe care o considera, prin optica lui deviata, ca un concurent sau dusman. Ateul traieste ca un izolat in propria lui societate, deoarece nici un fir ne vazut nu-l leaga de sufletele celorlalti si nici de necunoscutul ce-l asteapta dincolo de viata. Traieste intr-un prezent nelinistit, in care devine prada usoara tuturor celor ce stiu sa manuiasca itele din umbra.

Ateul modern este o victima a marxismului, care are nevoie, pentru a-si impune ideologia materialista, de indivizi fara credinta, fara ideal, rosi de invidie si izolati in viata.

Cu aceasta imagine a ateului in fata ochilor, ne este mai usor sa explicam de ce doctrina Garzii de Fier impune legionarilor *credinta in Dumnezeu* si le imprima *credinta intr-un ideal*. Sa nu se uite ca Miscarea Legionara vrea sa modifice intreaga conceptie de viata sociala si politica ce domina astazi. De aceea, ea aduce nu numai forme si structuri noi, dar mai ales *metode noi* si un *spirit cu totul aparte*.

Acest spirit legionar e unic in lume, printre diferitele gandiri politice, deoarece el nu e bazat pe interese si privilegii ca in burghezie si nici pe ura si distrugere ca in marxism-comunism. El are ca temelie si indemn permanent DRAGOSTEA: dragostea de frumos, de bine, de justitie, de libertate, de aproapele, de munca, de sacrificiu pentru neam si tara, s.a.m.d.

Or, nimic nu este mai dumnezeiesc, mai dincolo de moravurile perverse ale acestei lumi, decat dragostea. Ea este piatra de crestet a Bisericii. In ea sta ascuns tot misterul lumii noastre. Prin dragoste ne apropiem de dumnezeire si tot prin ea ne modificam in adancime.

Raul ce ne framanta si ne roade e lipsa de dragoste. Incapacitatea de a intelege suferinta altuia, e lipsa de dragoste. Egoismul, invidia, dispretul fata de cei mai mici, mai saraci sau mai putin inzestrati de natura decat noi e tot lipsa de dragoste. Iar cine are lipsa de dragoste in el, nu poate fi nu numai un bun crestin, dar nici macar un bun coleg sau camarad.

Nu uitam ca scopul insului in viata are doua aspecte:

- intai, *stabilirea unei situatii materiale*, pentru asigurarea existentei
- al doilea, *inaltarea spirituala*

Multi se limiteaza la primul aspect, devenind acele pasari de prada ce aduc numai nenorociri societatilor. Dar cei mai multi, au sentimentul propriei inaltari spirituale, chiar daca nu stiu cum s-o realizeze. In ei exista acest sentiment ca un indemn puternic si permanent. Sunt sufletele care n-asteapta decat aparitia unei cai de afirmare.

Or, atat *dragostea* cat si *spiritualitatea* sunt cele doua fete prin care se manifesta dumnezeirea pe pamant:

- prima, ca un fond de regenerare sufleteasca
- a doua, ca o tendinta a ridicarii omului din animalitate.

Religia nu face decat sa ne puna in contact cu invizibilul picurandu-ne in suflet sentimentul dragostei si indemnandu-ne spre inaltare.

Astfel, Miscarea Legionara fiind revolutionara si in sensul de "modificatoare in adancime" a unui intreg proces de existenta politica si sociala, nu-si poate atinge telul in afara preceptelor de baza ale religiei. Omul legionar pentru a putea fi un adevarat OM NOU in societatea viitoare intrevazuta de Legiune, trebuie sa fie, inainte de toate, *un bun crestin*.

Crestin, nu in sensul unui formalism copilaresc si fals, ci in sensul unei profunde intelegeri a misiunii lui si a modificarii lui interioare, adica IN FAPTA. Credinta in Dumnezeu a legionarului este efortul lui de intelegere a unei realitati care-l depaseste si de inaltare continua pe treptele unei spiritualitati ce se dezvaluie mereu mai mare si mai sus.

Aceasta credinta a legionarilor, atat de luata in ras de atei marxisti sau nemarxisti, a facut minuni pe care nimeni nu le poate nega. Din randurile acestor legionari "obscurantisti" s-au ridicat mii de martiri si de eroi. Din cauza acestei credinte in Dumnezeu, inimile tuturor legionarilor din lume sunt pline de sperante, de entuziasm si de curaj. Datorita acestei credinte ei sunt siguri de victoria legionara, deoarece stiu ca victoria binelui se va adeveri asupra raului.

Ce aduc ei, atei, in balanta framantarilor actuale, cand soarta lumii tremura pe covorasul verde al unei conferinte intre cei mari? NIMIC, numai negatie si defetism!

Ateul este o victima a educatiei comuniste, ce-l smulge din plenitudinea unui viitor, pentru a-l zvarli in inconsistenta disperarii materialiste si imediate. Pe cand *religiozitatea legionara este o punere in armonie a omului cu propria-i structura spirituala*. Prin acceptarea credintei religioase legionarul se defineste si se implineste. Nu mai este individul inform ce-si cauta un rost, ci omul care stie unde calca si unde merge. Vicisitudinile politice nu-l abat si nu-l

deprimeaza. El crede in justitie deoarece sufletul ii e plin de sperante; stie sa infrunte prigoana fortelor comuniste deoarece nu-i e teama de consecinte; e gata de sacrificiu deoarece e convins ca inaltarea lui si-a neamului depind de acesta renuntare. In haosul ce ne inconjoara, legionarul nu-si pierde cumpatul si firea. Neclintit asteapta sa-i vina timpul pentru a-si indeplini misiunea.

Or, toate aceste consecinte sunt datorite faptului ca legionarul este religios, ca-si dirijeaza actiunile prin prisma eticii religioase, ca-si valorifica existenta prin metafizica crestina.

Una e perspectiva socio-spirituala a celor ce se cramponeaza in notiuni abstracte (progres, egalitate, lupta de clasa, etc) sau materiale (numar, cantitate, procente, etc) pentru a-si hrani dorul de infinit si necesitatea de realizare umana; alta e perspectiva, din acelasi punct de vedere, a celor ce cred in notiunile specifice spiritualitatii, legate de imponderabil si absolut. Primii traiesc in nelinistea normelor de atins si-n incapacitatea implinirii lor launtrice. Ceilalti traiesc in certitudinea armonizarii de interese si posibilitati sub semnul intelegerii crestine.

Iata, prin urmare, de ce anumite notiuni ce exista in conceptia comunista ca si in cea legionara, au un sens cu totul deosebit in realitate. Sa luam, spre exemplu, cuvantul "SOLIDARITATE":

In comunism, "solidaritatea" nu poate avea un sens decat in relatie cu scopul final al ideologiei - lupta de clasa si revolutia violenta. Se face apel la aceasta notiune pentru a strange randurile intr-o actiune revolutionara, pentru a intari o miscare grevista, pentru a dezavua o atitudine a adversarului. Solidaritatea comunista nu poate fi conceputa in afara de politica. Ea nu ascunde nici un suflu de intelegere si bunavointa. E vorba de ceva rece, impersonal, nascut dintr-un scop bine determinat. Aceasta notiune e o simpla arma, sau daca vrem, un slogan, ca toate celelalte notiuni abstracte de care se face asa de mult caz.

Solidaritatea legionara naste dintr-un alt sentiment si se adapa de la alte izvoare. Este exact contrariul notiunii comuniste. Ea se naste din sentimentul dragostei crestine fata de un semen si se adapa de la izvoarele morale ale religiei care ne e calauza. Nu se adreseaza omului politic, plin de resentimente si invidii, ci omului ce cauta sa se depaseasca, incercand sa inteleaga suferinta altuia. In legionarism solidaritatea nu-i o tactica de lupta, ci un mijloc de inaltare si de umanizare a individului.

Astfel, pentru *legionarul religios*, solidaritatea este o atitudine indispensabila, ce face parte din insusi criteriul de definire al spiritualitatii ce-l caracterizeaza. Pentru *comunistul ateu*, solidaritatea devine simpla solidarizare tactica, comandata sau retrasa din circuit de catre Comitetul Central, dupa cum ii convine. Nu mai vorbim de *ateul communist*, care constituie forma cea mai trista a epocii noastre. Nefiind indemnata nici de o chemare spirituala, nici de o adeziune ideologica, el se sprijina pe subterfugii personale ce-l plaseaza intr-o neintelegere desperata a propriului destin uman si-o neputinta totala de a fi folositor societatii in care se misca.

Un intelept a spus ca daca religia n-ar fi existat, ar fi trebuit inventata. Si nu-i un simplu joc de cuvinte. Asa este. Omul, pentru a se simti om, pentru a pricepe propriul lui destin, are nevoie sa creada in ceva. Dar acest CEVA trebuie sa fie o forta care-l depaseste, atotcuprinzatoare, binevoitoare si justa. Omul nu se depaseste si nu-si creaza o armonie interioara decat prin credinta.

A crede deci, nu este o proba de "obscurantism" sau de prostie, ci necesitate ontologica. Cel ce nu poate sau nu vrea sa creada e un INFIRM. Aplicarea pozitivismului stiintific in aceasta problema nu corespunde la nimic, dat fiind ca e vorba de doua fatete diferite ale existentei. A sustine absurditatea religiei si-a credintei prin faptul ca nu pot fi explicate "stiintific" e ca si cum s-ar spune unui poet: "Poemul tau n-are nici o valoare, deoarece analiza lui chimica nu corespunde cu formula apei distilate pentru a putea fi considerat limpede si pur".

Credinta nu poate fi pusa sub microscop pentru a-i vedea structura moleculara. Ea face parte dintr-o alta ordine de valori, dincolo de materie.

Pentru a intelege acel ceva ce ne depaseste, si pe care-l numim religie, credinta, metafizica, imponderabil, Dumnezeu, ne trebuiesc alte antene decat cele cinci simturi sau nenumaratele aparate ce ne ajuta sa cunoastem volumul, greutatea, consistenta, densitatea unui obiect. Ne trebuie o sensibilitate interioara, o dorinta de cunoastere si depasire, o neliniste existentiala, intr-un cuvant: convingerea ca nu suntem un accident al naturii, supusi unui determinism orb si mecanic.

Religiozitatea legionara nu-i "habotnicism", ci o restabilire ierarhica a ordinii naturale in viata sociala a comunitatilor politice. Cine nu crede si nu are respect fata de forta supranaturala ce ne depaseste, nu poate crede si nu poate avea respect de nimic in lumea in care traim. Familie, societate, morala, natiune, negot, onoare, nu mai au nici o valoare in ochii lui, putand fi interpretate dupa bunul plac, batjocorite sau negate.

Tot ce se poate numi "bune sentimente", "constiinta", "demnitate", "morala", "etica", etc, sunt rezultatul unei evolutii milenare, multi-milenare. Si individul nu si le-a insusit decat in urma unei purificari spirituale. Or, purificarea spirituala este o inaltare pe scara nefarsita a progresului sufletesc. Nu suntem mai buni, mai intelegatori, mai milosi, mai morali ca o consecinta a unui "progres material". S-ar putea spune din contra. Aceste atribute sunt rezultatul unui efort de apropiere si integrare in sanul singurei entitati ce depaseste si domina materia. Bruta, din toate epocile, s-a lepadat de tot ce-ar fi putut sa o smulga din incatusarea materiei spre a o innobila in spirit si fapta. Iar cei ce au voit sa stapaneasca individul, l-au indemnat din contra sa nege Inaltul si sa se supuna legilor legate de egoism, de imediat, de forta si de materie.

Acestea fiind tendintele societatii in care traim, Miscarea Legionara a cautat calea ce putea smulge omul din prapastia ce-l ameninta. Si aceasta cale nu putea duce decat spre normele religioase si morala crestina, singurele ce innobileaza spiritul si scoate insul din atmosfera de materialism ce-l inconjoara si-l domina, impiedicandu-l sa se realizeze pe un plan mai ridicat.

Pentru legionar religia nu e un "opium", ci un fir conducator, o poarta ce-i deschide perspectiva intelegerii si a perfectiunii. Dumnezeirea ce-i este revelata devine o apoteoza a intregului supra-uman spre care trebuie sa tinda cu trup si suflet. A se realiza, insemneaza a intra pe fagasul acestei inaltari in spirit. A deveni om nou, insemneaza a-si insusi morala superioara ascunsa in preceptele religiei. Numai astfel un om devine legionar si un legionar se transforma intr-un om nou.

Ateul nu poate intelege aceste posibilitati launtrice, deoarece el nu crede in nimic ce-ar putea depasi materia si experienta stiintifica. Lumea ateului e lumea junglei. Iar daca lumea noastra a devenit din ce in ce mai "jungla", asta insemneaza ca elanul spre spiritualizare a scazut pe cand tendintele spre ateism s-au accentuat. Rezultatul acestei schimonosiri a firii il constatam in toate domeniile vietii sociale, politice, economice, etc. Nici un suflu de intelegere, de bunavointa, de dragoste, nu anima relatiile dintre oameni sau natii.

De aceea, Corneliu Codreanu a impus legionarilor singura regula capabila de a modifica aceasta traiectorie de sinucidere morala: legionarul trebuie sa creada in salvarea si inaltarea lui spirituala prin acceptarea preceptelor religioase. Aceste precepte il smulg din indiferenta si egoism, punandu-l in contact cu elementele premergatoare inaltarii: raspunderea, demnitatea, onoarea, dragostea, sacrificiul...

Intre ateul marxist si cel nemarxist nu-i decat o diferenta de nuanta. Intre ateul de orice nuanta si legionar diferenta e de fond, deoarece legionarul bazeaza intreaga lui viziune existentiala si politico-sociala pe niste precepte pe care ateul le neaga.

Cand cineva vrea sa devina legionar, primul lucru pe care trebuie sa-l faca e sa-si verifice legaturile spirituale. *Ateul n-are ce cauta in randurile noastre.* Chiar daca intra, se va izbi mereu de acest fond religios contrar propriei lui constitutii interioare. Mai bine sa nu intre. Sa ramana in afara Legiunii, sa-i analizeze posibilitatile, doctrina si spiritul care o anima si sa i se apropie atunci cand in sufletul si mintea lui a mijit scanteia intelegerii.

Incheiere

Pentru multi dintre cei ce si-au facut ucenicia politica si initierea in viata sub inraurirea mono-dimensională a aparatului de stat comunist, orice aluzie la importanta spiritului religios poate aparea ca o negare a spiritului stiintific si o pozitie retrograda in contextul evolutiv al societatii.

Dupa noi, acestia au cazut in plasa intinsa de conceptia materialista a marxismului ateu si si-au ingropat destinul in haul neimplinirilor. Ii vedem adesea printre noi, purtati de zbuciumul launtric. Indiferenti si insensibili la tot ce are legatura cu substratul religios, ei poarta tarele unui regim politic care i-a "despiritualizat". Sunt epavele unei lumi ce-a pierdut contactul cu supranaturalul, adica cu esenta vietii.

Corneliu Codreanu, in marea lui forta de patrundere a evenimentelor, simtise instinctiv evolutia despiritualizanta a oricarei lumi cazute sub influenta marxista. Si-aceasta influenta - pecingine molipsitoare in tot locul - putea atinge intr-o zi si natiunea romana. Salvarea nu putea veni decat printr-o intarire a temeliilor transcendente si o reimpunere a spiritului religios.

De aceea, Miscarea Legionara a fost structurata astfel. Era singura cale pentru a ridica un zid impotriva razvratirilor ideologice, a decadentei morale si a negarii religiei propovaduite de idealul comunist.

Datorita acestui spirit religios, pastrat ca un fundament in structura Miscarii Legionare, s-a impiedicat patrunderea comunismului in masele romanesti intre cele doua razboaie. Omul-legionar avea o credinta si o convingere politica sanatoasa care-l puneau la adpostul tentatiilor egoiste, materialiste, amorale si anti-naturale propovaduite pe alte melaguri de ideologia marxista.

Conform doctrinei legionare modificarea societatii si a sistemului politic invechit, contra caruia se ridicau atatea nemulumiri, nu putea avea loc decat bazandu-ne pe ESENTE, iar nu pe APARENTE, oricat de apasatoare ar fi fost ele.

Istoria insasi a dat dreptate acestei concepii anti-materialiste a Miscarii Legionare. Rezultatele obtinute de catre regimurile comuniste (oriunde s-au manifestat si au triumfat in lume) au fost dezastruoase, atat pentru societate cat si pentru om. Bazandu-se numai pe aparentele materiale si palpabile, ridicate la rang de legi stiintifice, dar neglijand TOTAL esenta spirituala si intima ce anima totul in lume, nu puteau sa ajunga decat la haosul ce le caracterizeaza. Societatea comunista a devenit o lume concentrationara in care domneste groaza, suspiciunea, ura si minciuna. Iar omul-comunist, un robot conditionat, obligat sa accepte totul fara murmur, pentru a-si salva existenta.

Ruperea acestui contact intre fiinta umana si entitatea nevazuta si neinteleasa, sar cu atat mai stranie si mai necesara armoniei interioare a fiecaruia, a provocat intr-adevar destramarea societatii existente; dar a marcat in acelasi timp si slabiciunea cea mai profunda a marxism-comunismului: inadaptabilitatea lui la constructia intima a omului.

S-a ridicat contra singurei forte de neinfrant: spiritul religios. Desi victorios dincolo de Cortina, comunismul se resimte profund din cauza acestei erori fundamentale. Cauta mistica sistemului ce-i este propriu, dar rezultatele sunt de plans. Tot ce-a reusit e sa se ridiculizeze si din acest punct de vedere, deoarece: *nu poti aplica unui sistem materialist norme si trairea unui spirit ce depaseste materia.*

Miscarea Legionara s-a sprijinit in lupta ei si pe realitatile vizibile ale revendicarilor sociale, si pe modificarile indispensabile ale unui sistem politic depasit, si pe combaterea unei mentalitati levantine, si pe modificarile de structura, etc., dar a invaluit totul in mantia protectoare a spiritului religios, singurul care putea reapropia oamenii, proteja pe cel slab, stapani pe cel tare, provoca entuziasmul si crea armonia.

Miscarea Legionara vrea sa modifice societatea in adancime, adica in esenta ei. Or, esentele unei structuri sociale sau politice nu sunt materiale, nici macar de ordin material, cu toate incercarile marxiste de a impamanteni aceasta idee. Ele sunt de ordin spiritual. Schimbarile pe care le urmareste o miscare renovatoare, revolutionara, trebuie sa fie schimbari calitative, pentru a realiza o restructurare de fond iar nu una de aparente.

De aceea, cand Miscarea face apel la spiritul religios si-l plaseaza la temelia educatiei si activitatii legionare, nu devine o "monstruoasa organizatie obscurantista", ci deschide singura poarta ce duce la o restructurare de fond a societatii in care traim.

* * *

Nu vrem sa convertim pe nimeni.

Fiecare e liber sa gandeasca si sa procedeze cum vrea el.

Dar suntem obligati sa aducem la cunostinta tuturor extraordinarele valori morale si sociale, umane si politice, ascunse in conceptia legionara, datorite acestui spirit religios ce-i imprima doctrina, preceptele, conceptia de viata si activitatea.

In clipa in care temeliile lumii se clatina, hartuite de hordadele imbacsite de materialism, Miscarea Legionara continua neclintita pe calea ce si-a croit sub semnul credintei. De aceea n-a fost zdrobita si nu va putea fi niciodata.

Victoriile asupra materialismului ateu nu pot fi realizate decat in numele spiritului religios si-al spiritualitatii crestine.